

El forat del Cadí tapat pels tràmits

Pagar dos peatges o embrancar-se en un periple de gestions presencials i virtuals per no fer-ho. La tria per dos dels últims peatges catalans és crua.

La columna vertebral de la Catalunya del centre comença a Terrassa i mor a Puigcerdà. Hi ha també el ramal de la C-55 des d'Abrera, però aquesta via és (encara i per temps) una opció vitalment perillosa. Al nord acaba, abrupta, a la Cerdanya. Ni els ceretans ni els governs francesos voldran culminar mai la mítica E-9 entre Barcelona i París.

Obviada l'opció des d'Abrera i cap a Castellgalí per l'alta perillositat, el camí més directe ens porta per les opcions de pagament: el peatge de Sant Vicenç i el de la sortida septentrional del Túnel del Cadí. L'AP7 va aixecar les barreres fa temps i pagar per transitar és un greuge agreujat.

Som en època estival i tal cosa permet des d'aquestes ratlles arribar a lectors inusuals, forans que són/sou per aquí en mode estiueig. A tots ells, després d'agrair la lectura, els hi cal saber que els residents permanents tenim un seguit d'avantatges. Entre ells una gratuïtat total a on altres creuen amb la targeta de crèdit entre les dents.

Després de registres digitals diversos, aplicacions vàries al mòbil combinades (o no) amb el dispositiu penjat al vidre del vehicle, s'opta a creuar gratis pel peatge de la caríssima autopista (la nostra) com si fos una enorme rotonda de Manresa. A partir de novembre serà lliure per tot el trajecte si l'anada i la tornada és en 24 hores. Només caldrà ser prou hàbil i pacient per activar-se a un web i anar assolint unes proves com les dotze d'Astèrix. Es requereix un nivell avançat de coneixements

digitals per encarar-les.

Resolt aquest punt s'arriba al nivell següent de complexitat administrativa. Els habitants regulars del Berguedà, la Cerdanya i l'Alt Urgell tenim concedit el pas franc per la galeria foradada a la serra del Cadí. A tots els altres usuaris potser els hi farà

una mica d'enveja. Han de tenir en compte la presència d'una muralla de documents requerits per la concessionària (privada) amb la complicitat dels consells comarcals (públics). Duo de torturadors.

Fins ara calia presentar una corrua de documents, generada per algun empleat malalt de masoquisme burocràtic: certificat censal, contracte de treball, rebut de la llum o similars. Es tracta de demostrar arrelament al territori. És (era)

una estratègia per desanimar als beneficiaris. Acaben de proposar un canvi recobert de modernitat pretesa: una aplicació al mòbil, col·locar-lo al frontal (amb l'app oberta), validar-lo abans al banc i circular pel carril senyalitzat. Abans d'arribar a tot això espera un calvari amb les següents estacions: document de protecció de dades, certificat d'empadronament, carnet de conduir, de la seguretat social, matrícula d'estudiant i el CAP assignat. El maquis passava la serralada amb esparidenyes, sense salconduit i dalt de mules. Bons temps però breus. Els seus. ■

Xavier Gual és periodista